

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อที่จะศึกษาผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยการเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อนเลย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนวัดสุวรรณมงคล ตำบลบางพลัด อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน ๘๘ คน โดยมีนักเรียนหญิง ๔๑ คน และนักเรียนชาย ๔๗ คน ซึ่งได้มาจากการให้นักเรียนทั้งหมด ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ แล้วเลือกเอาเฉพาะนักเรียนที่ได้คะแนนอยู่ในกลุ่มอ่อน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือข้อสอบที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน ๑๐๐ ข้อ ที่มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป โดยแต่ละข้อมีอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .๒๐ - .๔๐ มีค่าความเที่ยง .๓๔๔๗ และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ๓.๓๘ ข้อสอบชุดนี้สามารถวัดความรู้พื้นฐานในวิชาภาษาอังกฤษได้ ๓ ด้าน คือการใช้ภาษา ความเข้าใจภาษา และคำศัพท์

การดำเนินการวิจัย

๑. ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ มาให้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ สอบ (Pre - test)
๒. แบ่งนักเรียนจากคะแนนการสอบครั้งแรก ออกเป็น ๓ กลุ่ม คือกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
๓. กัดเลือกนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มอ่อนด้วยการสัมภาษณ์ และเลือกเอาเฉพาะนักเรียนที่มีความประสงค์จะเข้ารับการสอนจากเพื่อน มีเวลาหลังเลิกเรียนพอเพื่อเข้ารับการสอนจากเพื่อน และไม่ได้รับการสอนพิเศษจากที่ใด ๆ นอกจากเรียนตามปกติในห้องเรียน หรืออ่านเอาเองที่บ้าน

สำหรับนักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนนั้น เลือกจากนักเรียนที่ทำคะแนนในการสอบครั้งแรก อยู่ในกลุ่มเก่ง จำนวน ๑๔ คน และมีความยินดีที่จะร่วมมือกับครูเพื่อช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนที่เรียนอ่อนกว่าตนในวิชาภาษาอังกฤษ

๕. จัดให้มีการเรียนการสอนโดยนักเรียนสอนกันเอง ให้นักเรียนในกลุ่มเก่งรับผิดชอบนักเรียนในกลุ่มอ่อน โดยช่วยสอนเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษคนละ ๓ คน ทั้งนี้ นักเรียนในกลุ่มอ่อนจะเลือกตัวนักเรียนผู้สอนเอง ใช้เวลาวันละ ๑ ชั่วโมง อาทิตย์ละ ๓ วัน หลังจากโรงเรียนเลิก เป็นเวลา ๓ เดือน โดยในระหว่างเวลาดังกล่าว ผู้วิจัยได้จัดให้มีการอภิปรายกลุ่มถึงผลที่ได้รับจากการสอนของเพื่อน ปัญหาและวิธีแก้ไขปัญหาในการสอน เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๕ ครั้ง

๕.๑ ให้นักเรียนในกลุ่มอ่อนทั้งสองกลุ่ม (กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม) สอบอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเวลาหลังจากการสอบครั้งแรกได้ผ่านไป ๓ เดือน (Posttest) เพื่อนำผลไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ผู้วิจัยได้นำคะแนนดิบของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการเรียน โดยให้นักเรียนสอนกันเองมาหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

๒. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในการสอบครั้งหลังของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการใช้ $t - test$

๓. ผลจากการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อน (ทดลอง) สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อน (ควบคุม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ขอเสนอแนะ

ขอเสนอแนะทางการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ เพิ่งจะเป็นการวิจัยออกมาในลักษณะของวิทยานิพนธ์เป็นครั้งแรกในประเทศไทย จึงทำให้มีข้อเสนอแนะที่จะเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไปอย่างมากมาย แก่ผู้ที่มีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ในรายละเอียดปลีกย่อยต่อไป ดังนี้ คือ

๑. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบถึงผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยที่นักเรียนผู้สอนได้รับการฝึกวิธีสอน กับกรณีที่นักเรียนผู้สอนไม่ได้รับการฝึกวิธีสอนมาก่อนเลย

๒. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบ ถึงผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยไรตัวแปรในเรื่องเพศ เช่น นักเรียนผู้เรียนและผู้สอนอยู่ในเพศเดียวกัน หรือเพศตรงกันข้าม และเพศใดจะสามารถถ่ายทอดให้ความรู้แก่เพื่อนได้ดีกว่ากัน หรือเพศใดได้รับความรู้มากที่สุดจากการสอนของเพื่อน เหล่านี้เป็นต้น

๓. ควรจะได้มีการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ต่อวิชาที่เรียน ต่อเพื่อน ต่อครู และต่อโรงเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อน ว่าเกิดขึ้นและเป็นไปในทางใด ซึ่งในเรื่องนี้ในต่างประเทศ ได้มีผู้ศึกษาไว้มากแล้ว แต่ในประเทศไทยยังไม่มีใครทำการวิจัยไว้เลย

๔. ควรจะได้มีการศึกษาถึงขนาดของกลุ่มที่สอนที่ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด ว่าควรจะมีอัตราส่วน ผู้สอนหนึ่งคน ต่อนักเรียนผู้เรียนเท่าใด ถึงจะเหมาะสมมากที่สุด

๕. ควรจะได้มีการศึกษาถึงเวลาที่ควรใช้ในการจัดให้มีการสอนกันเองของนักเรียน ว่าควรจะใช้เวลาติดต่อกันนานเท่าใด ถึงจะส่งผลดีต่อการเรียนของนักเรียนมากที่สุด เพราะ

เคยมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการให้นักเรียนสอนกันเอง บางคนกล่าวว่า ยิ่งนักเรียนได้รับการสอนจากเพื่อนนานเท่าใด จะยิ่งได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้น แต่ก็ "ค้านกับคำกล่าวที่ว่า" ให้นักเรียน เรียนและสอนกันไปสักระยะหนึ่งโดยนักเรียนพูดเกี่ยวกับ อาจจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายขึ้นก็ได้ และนั่นคือจุดอันตรายที่จะเกิดขึ้น ต่อวิธีการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเอง ดังนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาถึงช่วงเวลาที่เหมาะสม ที่จะจัดให้มีการสอนกันเองเกิดผลต่อการเรียนของนักเรียนให้มากที่สุด

๖. ควรจะได้มีการศึกษา ผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยใช้วิชาอื่น ๆ บาง เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาไทย เป็นต้น

๗. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบผลระหว่างนักเรียนสอนกันเองกับ ครูประจำ วิชาสอนพิเศษให้นักเรียนที่เรียนอ่อน โดยใช้เวลาเรียนนอกเวลาเรียนเท่า ๆ กัน

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

ตลอดเวลา ๓ เดือนที่ผู้วิจัย ได้จัดให้มีการเรียนการสอนของนักเรียนเองขึ้นที่ โรงเรียนวัดบวรเมษคนั้น ผู้วิจัยได้ขอคิดหลายอย่างที่เชื่อว่า จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจ วิธีการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเอง จะได้นำไปประกอบในการใช้จัดให้เกิด ประโยชน์ในทางการศึกษาให้มากที่สุด ดังนี้ คือ

๑. ในการเลือกนักเรียนผู้สอนและผู้เรียน ในตอนเริ่มต้นนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะตัวครูผู้สอนจะต้องคอยเป็นผู้ให้ความสะดวกแก่นักเรียนทั้งสองฝ่าย ใ้มีเวลาและสถานที่ พบกันโดยสะดวก และจะต้องเป็นผู้ชี้แนะให้นักเรียนทั้งสองฝ่ายเกิดความเชื่อมั่น ว่าตนจะต้อง ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมการเรียนแบบนี้ ทั้งนี้ควรจะทำโดยแยกการพบปะกับนักเรียน ที่ละกลุ่มเสียก่อน

๒. ในการเลือกนักเรียนผู้สอนนั้น นอกจากครูประจำวิชาจะต้องเลือกจากนักเรียน ที่เก่ง มีความรู้สามารถจะช่วยผู้อื่นได้แล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะละเว้นไม่ได้คือ ครู

จะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบของนักเรียนคนนั้นด้วย เพราะความรับผิดชอบของนักเรียน
 ผู้สอน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก ที่จะมีอิทธิพลต่อกิจกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน

๓. ควรจะปล่อยให้ให้นักเรียนเลือกกันเอง ว่าตนอยากจะเรียนกับใคร เพราะจะทำให้
 ให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ และมีอิสระในการที่ตน จะได้ซักถามปัญหาต่าง ๆ แต่ควรระวังเรื่อง
 ขนาดของกลุ่ม อย่าให้ใหญ่เกินไป เพราะอาจจะไม่ได้ผลเนื่องจากนักเรียนผู้สอนไม่สามารถดู
 แลได้ทั่วถึง เท่าที่ได้มีการศึกษาและทดลองมาแล้ว พบว่าอัตราส่วน ๑ : ๓ เป็นอัตราส่วนที่
 เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดได้

๔. ในขณะที่การเรียนการสอนกำลังดำเนินไปนั้น ครูประจำวิชาควรจะให้ความ
 สนใจกับเด็กบ้างตามความจำเป็น เช่น อาจคอยให้คำปรึกษาในค่านี้อหากความรู้ (ถ้ามี) บ้าง
 แต่ไม่ควรจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ ในกลุ่ม เพราะอาจจะทำให้เด็กไม่รู้สึกเป็นอิสระ
 ในการที่จะมีสัมพันธภาพกันในทางวิชาการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย